

מלחמת העולם

המפלגה באיטליה

תמונת הענק של לנין שעל הקיר העיפה מבט משועמם לעבר ציורי המפלגה הקומוניסטית בצפון איטליה, שפיקו והתכוננו להירדם. הטכס בוועידות אלו של המפלגה הקומוניסטית, החזקה ביותר ממערב למזרח הברזל (חברים רשומים: למעלה מ-2 מיליון) קבוע מראש: ברבות לחבר סטאלין, קדימות לשלום, יגיוני טרומן והדולארים של מרשל, קללות לכונפיותו של טיטו, משרת האימיפריאליזם.

פרי הבמה עלה ואלדו מאגנאני, מזכיר המפלגה של מחוז רגיריאמליה, מנהיג פוליטי צעיר בעל תואר אקדמי, אחד המאריגנים המזוהים ביותר של המפלגה. במלחמת העולם השנייה היה סרן בחיל-התותחנים של מיסוליני, הצטרף עם בריתות שבייתה הנשק לצבא הפרטיזנים של טיטו. פתאום חזרו הצירים לפהק, עיניהם נפקחו לרווחה, דברים גוראים, מועזי-שמים, נשמעו מעל שולחן הנואמים.

החלמה במוסקבה. אמר ואלדו, השקט והממושקף: "חברת הקומוניסטים האיטלקים היא להגן על מולדתם מפני כל תוקפנות, תבוא מנין שתבוא... כל המארכסיסטים אהבים את רוסיה, אולם הרוסים הם אומה אחרת, אם תקיפו את מולדתנו יש ללחום בהם..."

דממה עמוקה השתררה באולם, למלים אלו היה רק פירוש אחד: מאגנאני הצטרף לשורות ה"סטיה הלאומית", נתאהב במפלגת הטיטואית המתועבת.

היתה זאת רק ההפתעה הראשונה. חיש מהר ירדו המהלומות על המפלגה הגאה: אל ואלדו הצטרף אלדו קוצ'י, דונצט לרפואה בן 39, בעל אות-הזהב של תנועת ההתנגדות, "האיש מאחורי הקלעים" של המפלגה הקומוניסטית בעיני צבא.

הנוער קורדו במוסקבה, צעקו סיסמאות מן הקירות, ומקושטות מגלופטיש. "מאגנאני בחר באיטליה", קראו סיסמאות אחרות, מצוירות בידי אנטי-קומוניסטים.

מכל קצווי איטליה החלו להגיע מכתבי-ההתפטרות אל מרכז המפלגה. מנהיגיה, טוג' ליאטי, שהיה אותה שעה במוסקבה, לצרכי התלמה. מסביב לואלדו ואלדו קמה תנועה ספונטנית. שני המנהיגים הפורשים, שישבו בחסות המשרה באחד מבתי המלון, חיברו כרוזים: "אין חופש בטוי במפלגה הקומוניסטית... חייבים להתנגד לכל תוקפנות שהיא... היה ברור שהשנים יקימו תנועה קומוניסטית "לאומית", בלתי-תלויה, ויצ' וחה, אולי, לאחד מסביבם את מאות הקברצות והכתות הקומוניסטיות האנטי-סטאליניות הקיימות באיטליה.

גיבא אינגאציו (בית הספר לדיקטטורים) סילונה, גם הוא קומוניסט-לשעבר: משבר גדול יעבור על המפלגה הקומוניסטית האיטלקית.

המפלגה בפראג

בה בשעה שחופש-ההחלמה של טוג'לי אטי הופרעה בצורה כה בלתי-עדינה, התרחשו מאורעות גם במבצר אחר של הקומוניזם.

אחד הכוכבים של התנועה הבינלאומית, ולאיימר קלמנטס, צעיר, גבה-מצח, משכיל, החל דונון עוד לפני שנת. אותה שעה הודח שריהוקו של או מפני ש"איבד את אמונתו בסטאלין".

לפני חודש נעלם האיש. בעולם כולו ניששה מלחמת-משועות: קלמנטס נראה בבלגראד, בגרמניה, באיטליה, בצרפת. עד שירדה המהלומה: קלמנטס נאסר מפראג, יחד עם כמה קומוניסטים רמי-מעלה, הואשם בבגידה, בריגול, בסטיה טיטואית.

כרגיל, היתה קשה לנחש מה נעשה מאחורי מסך-העשן של ההאשמה-העצמית. אולם דבר אחד היה ברור: המשבר שפרץ באיטליה לא היה מיוחד לאותה ארץ. המפלגות הקומוניסטיות-הלאומיות ילדה גורים גם באצרות אחרות. ברית המועצות טרם סיימה את תהליך-העיכול של הדימוקרטיות-העממיות.

המפלגה בבית

מקור כל הרעה, המרשל (יוסף ברוז) טיטו, ניגש אל המיקרופון, ואם דברים קודרים: יוגוסלביה תוננה בסכנה... כי תפרוץ מלחמה, ביוגוסלביה, תצית את העולם כולו, תגרוף את האנושות, ידע המרשל, כי מניות המלחמה עלו,

סיכויי השלום ירדו כמעט לנקודת האפס. בכל בירות אירופה ואמריקה התכופפו קציני-מטה על מפת הבלקנים, ציירו חצים רבי-משמעות בקרבת גבולות בולגריה, הונגריה, רומניה.

לפי הסכמה כמעט כללית: קרוב לוודאי שיוגוסלביה תותקף תוך חודשיים. מתקבל על הדעת כי מלחמת-העולם השלישית, הגלויה וה"חמה", תהיה עוכדה קיימת לפני ה'1 בדיוני, 1951.

גרמה לפסימיות זו ההכרה, כי בפעם הראשונה החל הזמן פועל נגד ברית-המועצות. "היכוח הגדול", ששיסע עוד לפני

באגרוף קפוי

אחר שהכנר יהודי מנוחין הודיע לעותונאים, שבאו לראיין אותו, כי עיסוקיו בשעת הפנאי הם: צילום, משחקי שאח ו"אפיה" ("אני אוהב לחוש את הבצק בידי"), החליטה חברת "מייסדי חדרה" להגיש מג"רש, שי לכנר. הביעה משאלתה שיקים מעון קיץ על המגרש, הנמצא קרוב לשפת הים, יכלה בו את חופשתו.

דוד בן-גוריון, ראש הממשלה, שר הבטחון ושר הדתות בממשלה היוצאת, היה טרוד במשרתו החדשה. כמלא מקום שר הדתות חתם על ההוראה לכל המועצות הד-

ועידת הפירוד הקומוניסטית בצפון איטליה *

טיטו במקום סטאלין

תיות במדינה. להגיש את הצעת תקציב מש"רדיהו.

פאוזי אלקאוקג'י מצביא "חיל השחרור" ואהוב הלבבות, איבד את חינו, אחר שנכשל כמועמד לפרלמנט בבירות. השבוע שללה ממשלת הלבנון את הנתינות הלבנונית מההרפתקה, שנחשב ע"י מומי חים בריטיים אחד מטובי הקצינים הערביים, למרות שנטש את הגליל, לאחר קרב, שארך עשרים וארבע שעות בלבד.

ליזוהר ("חברת חזעה") סמינדנסקי, סופר וקצין-מדיעין, שהפך ח"כ מפא"י ה"תה תלונה למשטרת ירושלים. ממכונות, שחנתה לפני רחבת הכנסת, נגנבו אקדחו, שתי מחסניות טעונות ארבעה עשר כדורים. בשעת דין וחברים בוועדה לבנין ערים, שליד מועצת עיריית ירושלים, הרים "רא"בן שרי, איש מפא"י שהיה סגן ראש העיר ושהפך ראש "האופוזיציה הלוחמת", בצירוף הדתי-ציוני כללי, כסא ועמד לזורר קו בראשו של מתנגדו -- סגן ראש העיר הנוכחי, אליהו אלישר. אחר שנגרע, שוב לא התאפק, ניפץ באגרופו את טבלת הזכוכית של שולחן המועצה, למחרת שיגרו עשרים וחמשה מתושבי ירושלים, משל"מי מסים, מכתב לראש העיר, שלמה שרי"גללי, תבעו לחייב את שרי בהוצאות הנוק.

בעין טובה

שר החקלאות, פנחס לבון, נתקבל בעת עתותו בארה"ב בסבר פנים יפות, אך העתונים והעסקנים, שהורגלו לשמו ה"קודם -- לוביאניקר -- לא הקפידו על דיוק השם החדש. היו שכתבו לבן והיו שקראו לבנון. לבסוף נלאה לבון, הורה את אחד העסקנים: "אל תתבלבל. קרא לי פנחס".

שר ישראלי אחר, המתעב עדיין ב"ארה"ב -- הרב יהודה לייב מוימון, זכה לכבוד מיוחד במינו. כשבא לבקר במ"דינת ראוד אילנד, הקטנה 488 מדינות ארה"ב, נתקבל ע"י מושל המדינה, מוקף פלוגת רוכבי אופנוע, ושם נאום עברי לפני בית הנבחרים המדינתי, נתקבל באלומת יריות כבוד משה עשר תותחי הצ"ח. פחות לבבי היה מוצטפה אלנחאם באשא, ראש ממשלת מצרים, שסירב לקבל לראיין את משלחת הנשים, שבראשה עמדה דורייה שאפיק, שעה שבאו לת"בוע חקיקת חוק שויון זכויות לנשים. כשקיבלן מזכיר ראש הממשלה, שניסה ל-

פייסן בספלי קפה, דחהו, קראו כועסות: "אני מוכנות לכל דבר".

הגברת אליאנור רוזוולט, אלמנת הנשיא המנוח, יצאה להגן על הארי ס. טרומן, שהחל, לאחרונה, נוהג בגסות רבה ביהסיו עם אישים ציבוריים חשובים. "אל תשכחו", אמרה, "הוא נושא על שכ"מו את המשא הכבד ביותר, שאיש נשא בהיסטוריה".

וינסנט אורויל, נשיא צרפת העומד לבקר את טרומן, היה מנומס יותר. בפעם השלישית בחייו (פעם ראשונה: בחניתה בגרות; פעם שנייה: במחירת בצרפת הכ"בושה) ניסה להשתלט על השפה האנגלית, כדי שיובל לשוחח עם נשיא ארה"ב.

אורח אחר בארה"ב, ישראל (צאנה, צאנה) מירון לא היה מאושר כלל. כש"פורסמה, בעיתונות האמריקאית, כוונתו לג"בות סכומי כסף ניכרים ממו"לים, המפי"צים את תקליט הפזמון, קיבל מכתב איום מקבוצה אנטישמית: "במקרה שתחליט לש"לוח לישראל את מליוני הדולרים תומת בידיה".

כשנוקו שולחנות מערכות העיתונים ממברקי התיאור על נישואי שאח אירן, מנהמד ראוה פרלו, נחבד כי נציגי העיתונים לא דייקו ביותר בתיאוריהם. לא היו תמימי דעים בקשר למלוושי החתן והכלה המלכותיים, מתנות שקיבלו. לבסוף הוכחשה, רשמית, הידיעה כי יוסף ספלין שיגר מעיל פרווה יקר ערך כמתנת נישואין (העולם הזה 692). המתנה: שני עציצי-פרחים משובצים ביהלומים.

לידה שניה

כשבאו המבקרים אל החדר מלא הצל"לים, בו ישבה בתו של אנדרה ז'יד, קטריין, כדי לנחמה על מות אביה, ספרה: "אבא ציחה בלי נאומים, בלי טקס דתי... כמה שנים לפני מותו אמר הכופר הגדול: 'חדלתי להאמין באלהים, לא כדי להאמין בסטלין'".

נטיכה אחרת, ריטה עני האן, שנת"פרסמה כריטה היוורט, הפסיקה את מיקורה באפריקה ובמזרח התיכון, המריאה מקאהיר לקאן שברבייירה, לצפות ללידתה השנייה.

אחת מחברותיה ההוליבודיות של ריטה, השחקנית-שחינית אפרת וויליאמס,

אנדרה ז'יד, סופר סטלין במקום אלהים

הציגה, לראשונה, את שני בניה לצלמים: כשבנימין, בן 18 חודש וקיימבאלר, אומטין, בן 4 חודשים, מחייכים יחד עם אמם לתוך המצלמה, הודיעה אסתר על חז"רתה הקרובה לבד.

בשעת נשיבת מליאה של בית הנבחרים הבריטי, עקבו הח"כים תוך עינין אחר וינסטון צ'רצ'יל, שהתעצבן וזע אמר שבו. הוא ניסה להוציא דבר-מה מחולצתו המעומלנת, לא הצליח, לבסוף קם וניער את עצמו. לחכ"ים, שהתפרצו בצחוק הסביר: "חפשת' סוכריות שיעול".